

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/89/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520200091
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3520200091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX a 2/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX, proti žalovanému E. E., A., so sídlom F., G. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpenému AK JUDr. Marekom Hicom, s.r.o., so sídlom Martin, P.O. Hviezdoslava 10625/23B, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, na odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. júla 2023 č.k. NM-4C/2/2020- 170 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 7. júla 2023 č.k. NM-4C/2/2020–170 súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali určenia, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2010 uzatvorená medzi nimi a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov a povinnosti uhradiť žalobcovi iba nesplatenú istinu a zákonný úrok z omeškania v pravidelných mesačných splátkach po 70,- Eur počnúc dňom právoplatnosti rozsudku, zamietol. O trovách konania rozhodol tak, žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobcovia so žalovaným uzatvorili dňa 24.02.2010 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá obsahovala dohodnutú výšku úveru 12.000,- Eur, dobu splácania 10 rokov, výšku splátky a splatnosť: od prvého čerpania úveru do 28.02.2010 vo výške 29,66 Eur mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca (splátka vo výške úrokov a poplatkov) od 15.03.2010 vo výške 207,87 Eur mesačne, k 15. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka o výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom), počet splátok 120 od 15.03.2010, konečnú splatnosť úveru 15.02.2020, celkovú sumu, ktorú mali uhradiť vo výške 25.161,37 Eur a celkové náklady spojené s úverom 13.161,37 Eur, spracovateľský poplatok 189,17 Eur, poplatok za správu úveru 1,99 Eur mesačne, výšku úrokovej sadzby 16,6 %, RPMN 19,02%, priemernú RPMN 14,92%. Žalobcovia svoj nárok odôvodnili tým, že uvedená zmluva nemá náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov). Podľa ich tvrdenia zmluva obsahovala aj individuálne nedojednané neprijateľné zmluvné podmienky; rozhodcovskú doložku, poplatok za správu úveru, spracovateľský poplatok, nesprávne použitú výšku úrokovej sadzby a výšku RPMN, možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky v prípade akéhokoľvek porušenia (napr. nesplácania riadne a včas) a skryté prenesenie dôkazného bremena vo veci oboznámenia sa s obchodnými podmienkami na spotrebiteľa. Žalobcovia ďalej tvrdili, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov aj pre porušenie povinností veriteľa podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko veriteľ nijakým spôsobom neskúmal ich bonitu

a pri skúmaní schopnosti žalobcov splácať úver nepostupoval s odbornou starostlivosťou. V kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok predmetná úverová zmluva svojim obsahom a účelom odporovala zákonu a ako celok sa priečila dobrým mravom, preto ju považovali za neplatnú od počiatku s poukazom na §§ 37 a 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa primárne vysporiadal s námietkou žalovaného týkajúcou sa neprípustnosti žaloby o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c/ a d/ Civilného sporového poriadku. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. januára 2022, sp. zn. 4Cdo 223/2020 (R 10/2022), ktorým judikoval, že podanie žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v režime zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch umožňuje zákon o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie odkázal na znenie zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, napr. na § 3 ods. 5, v ktorom sa uvádza, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa sa môže spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Tým de facto poskytuje spotrebiteľovi veľmi široký priestor na uplatnenie svojich práv žalobou, a to aj určovacou podľa § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku. V prípade správnosti formulácie žalobného petitu, z čisto procesne - formalistického hľadiska by bolo možné dať argumentácii žalovaného za pravdu, že žalovať o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy (a nie úveru) nebolo prípustné. Súd prvej inštancie však posudzoval podania resp. úkony strán sporu podľa ich obsahu a prihliadol aj na to, kto podanie činil. V tomto konkrétnom prípade žalobcovia (navyššie spotrebiteľia) neboli právne ani inak zastúpení, preto súd prvej inštancie konštatoval, že prílišný formalizmus by nebol namieste. Z podanej žaloby bolo dostatočne a jednoznačne zrejmé, čoho sa žalobcovia domáhali (t.j. prieskumu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) vyplývajúceho z konkrétne špecifikovanej úverovej zmluvy (s jej číslom a dátumom uzavretia), ktorá bola uzatvorená medzi žalobcami a žalovanou bankou. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobný petit vyhodnotil ako spôsobilý pre ďalšie konanie. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dňa 24.02.2010 medzi stranami sporu došlo k riadnemu uzatvoreniu platnej zmluvy o splátkovom úvere, ktorá obsahovala všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi v čase jej uzatvorenia. Veriteľ aj obaja dlžníci (spotrebiteľia) boli v zmluve riadne označení v súlade s § 4 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2002 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva presne upravovala celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako aj podmienky upravujúce jeho čerpanie. Rovnako bola správne upravená konečná splatnosť úveru, druh a výška ročnej úrokovej sadzby, výška, počet a termíny splátok (istiny, úrokov aj poplatkov) a predmetná zmluva obsahovala správne vypočítanú ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V zmluve bola správne uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako i údaj, že veriteľ nevyžadoval ručenie alebo poistenie. Predložená zmluva dostatočne jasným, presným a určitým spôsobom stanovila výšku i obsah jednotlivých splátok úveru, keďže z nej vyplynulo, že prvá splátka zročná do 28.02.2010 vo výške 29,66 Eur je vo výške úrokov a poplatkov a splátky zročné v nasledujúcom období t.j. od 15.03.2010 vo výške 207,87 Eur sú vo výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. V zmluve bol jasne uvedený počet splátok, a to 120 od 15.03.2010, ich splatnosť k 15. dňu v kalendárnom mesiaci a termín konečnej splatnosti úveru dňa 15.02.2020. Predstava, že zmluva o spotrebiteľskom úvere by mala obsahovať rozčlenenie každej jednotlivej splátky na istinu, úroky a iné poplatky, bola v právnej praxi a judikatúre dávno prekonaná, na čo správne poukázal vo svojich vyjadreniach žalovaný. Dohodnutý poplatok za poistenie nemal charakter poplatku, ktorý by mal byť zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa podľa § 2 písm. c/ bod 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy. Zo zmluvy totiž nevyplynulo a žalobcovia ani netvrdili, že by poistenie bolo určené veriteľom ako podmienka poskytnutia úveru. Zo zmluvy i pripojeného formulára vyplynul opak, že o uvedené poistenie mali záujem žalobcovia ako dlžníci, pričom banka sama uvedené poistenie nepožadovala. Za tejto situácie preto súd považoval celkové náklady spotrebiteľa za správne vypočítané. Na základe zmluvy o splátkovom úvere tak vznikla žalobcom povinnosť splatiť v plnom rozsahu istinu poskytnutého úveru vo výške 12.000,- Eur a zaplatiť aj dohodnuté zmluvné úroky a poplatky, ktoré boli v zmluve uvedené. Súd prvej inštancie pre úplnosť dodal, že dohodnutá výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v danom prípade neodporovala právnym predpisom účinným v čase uzatvorenia zmluvy, a to konkrétne § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. v spojení s § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z., pretože v žiadnom prípade neprevyšovala sumu zodpovedajúcu dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K 31.12.2009 publikované súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2009 uvádzali priemernú ročnú percentuálnu mieru

nákladov pre spotrebiteľské úvery - vo výške viac ako 6.500,- Eur a so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov - vo výške 14,92 %, čoho dvojnásobok je 29,84 %. Výška dohodnutej odplaty v predloženej zmluve pritom bola len 19,02%. Hodnota váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov bola publikovaná vo výške 19,77 %, pričom táto by musela byť prekročená až štvornásobne, aby bolo možné hovoriť o neprimeranosti odplaty za poskytnutie úveru v zmysle platných právnych predpisov. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že zmluva obsahuje nimi uvádzané neprijateľné zmluvné podmienky, týmito sa súd prvej inštancie podrobnejšie nezaoberal s odôvodnením, že ich existencia je zásadne irelevantná pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorej sa žalobcovia podanou žalobou domáhali. Vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne vady úverovej zmluvy ani iné skutočnosti iný rozsah plnenia žalobcov ako dlžníkov z uvedenej zmluvy. V konaní nebolo sporné, že dohodnutý poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur mesačne od roku 2013 žalovaným nebol uplatňovaný, a to z dôvodu zmeny právnej úpravy. Na základe vyššie konštatovaného súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech v dôsledku zamietnutia žaloby, priznal náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia včas odvolanie. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietali nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Podľa žalobcov súd prvej inštancie ignoroval posúdenie zmluvy Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách zriadenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a jej stanovisko. Súdu prvej inštancie vytýkali nesprávny výklad § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľských úveroch okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ďalšie náležitosti. Poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. februára 2018 sp.zn. 3Cdo 146/2017. Ďalej poukázali na odplatu za poskytnutý úver, keď pri zapožičaní sumy 12.000,- Eur zaplatia celkom 25.161,37 Eur, čo činilo zisk žalovaného v sume 13.161,37 Eur. Na základe uvedeného považovali predmetnú sumu za podstatné prevýšenie primeranej odplaty. K náležitosti RPMN uviedli, že v zmluve absentuje výpočet RPMN, pričom je uvedený iba všeobecný vzorec, a výšku 19,02 % považovali za nesprávnu, nakoľko pri použití kalkulačky NBS bola uvedená výška 15,67 %. Poukázali na to, že je veľmi nepravdepodobné, aby sa výška RPMN rovnala výške úrokovej sadzby. Taktiež podľa nich, ak súd prvej inštancie posúdil žalobu za nedôvodnú, mal ich vyzvať na späťvzatie žaloby. Vytýkali, že súd opomenul predložené dôkazy a tak neposúdil nimi tvrdené neprijateľné zmluvné podmienky zmluvy, čo považovali za hrubé pochybenie súdu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdu prvej inštancie, ktorého výsledkom je zamietnutie žaloby a podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Je nepochybné, že strany sporu uzatvorili dňa 24.02.2010 úverovú zmluvu, ktorá spĺňala všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (zo dňa 24.02.2010), keďže žalovaný sa ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcom ako spotrebiteľom spotrebiteľský úver a žalobcovia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu uzavretej zmluvy, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého spotrebiteľom, právny vzťah zmluvných strán sa nepochybne spravuje zákonom č. 258 /2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; v takom prípade je nevyhnutné, aby úverová zmluva spĺňala zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č.

258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré regulujú formálnu i obsahovú stránku zmluvy. Pritom nedodržanie kľúčových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je sankcionované podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. vyhodnotením úveru za bezúročný a bezpoplatkov.

7. Odvolatelia spomedzi viacerých súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku riešených otázok učinili predmetom odvolacieho konania otázku nesprávneho právneho posúdenia úverovej zmluvy pre nesplnenie obsahovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a následného pochybenia súdu prvej inštancie v otázke uvádzaných neprijateľných zmluvných podmienok, ktorými sa súd pri právnom posúdení nezaoberal.

8. V prvom rade odvolací súd udáva, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, že súd prvej inštancie viazal záver o uzatvorení platnej zmluvy o splátkovom úvere na konštatovaní, že predložená zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ zákona č. 258/ 2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a nie na žalobcami uvádzaných neprijateľných zmluvných podmienkach, ktoré nie sú povinnou obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie záver o neposúdení tvrdených neprijateľných zmluvných podmienok v danom konaní použil len na podporu svojej argumentácie založenej na tom, že tieto nemajú vplyv na žalobcami navrhovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. K žalobnému návrhu žalobcov odvolací súd poukazuje na citovaný § 216 ods. 1 Civilného sporového konania, podľa ktorého je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu. V súdnej veci sa žalobcovia nedomáhali určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. určenia neplatnosti zmluvy z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok. Pri preskúmaní vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov je totižto aj pre odvolací súd irelevantná vyššie uvedená odvolacia námietka žalobcov o uvádzaných neprijateľných zmluvných podmienkach.

9. Žalobcovia za jeden z dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru považovali to, že v zmluve absentovalo vyjadrenie spôsobu započítania splátok, teda rozčlenenie splátok na istinu, úroky a poplatky. K tomuto odvolací súd poznamenáva, že otázku interpretácie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorého znenie je totožné s § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch riešil opakovane i Najvyšší súd SR a z jeho ustálenej rozhodovacej činnosti je zrejmé, že citované zákonné ustanovenia je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úroku a iných poplatkov). Táto interpretácia uvedených ustanovení zodpovedá účelu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré je totožné s § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 128/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Citované zákonné ustanovenia je potrebné vykladať eurokomformne tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Je potrebné tiež zdôrazniť, že citovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES je z 23. apríla 2008, čiže predchádza uzavretiu zmluvy o úvere posudzovanej v danej veci. Z týchto dôvodov odvolacia námietka žalobcov týkajúca sa absencie náležitostí úverovej zmluvy s poukazom na § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dôvodná nebola.

10. Absencia rozdelenia splátok na istinu, úroky a poplatky teda nie je dôvodom, pre ktorý by bolo možné považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

11. Čo sa týka ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absenciu žalobcovia v odvolaní namietali, ani tu nebolo ich odvolanie podľa odvolacieho súdu dôvodné.

12. Je nepochybné, že úrok predstavuje cenu/odplatu za poskytnutý úver, a preto pokiaľ zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch obsahoval špeciálnu právnu úpravu týkajúcu sa odplaty a jej výšky, t.j. reguloval ju priamo v ustanovení § 3 ods. 10 a ods. 11 citovaného zákona, bolo namieste túto aplikovať.

13. Odvolací súd k uvedenej námietke žalobcov dopĺňa, že v zmysle označených ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platilo, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmela prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády Slovenskej republiky č. 238/2008 Z.z., ktorým

sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 238/2008 Z.z. výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmela prevýšiť sumu, ktorá zodpovedala dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., a súčasne nesmela prevýšiť sumu, ktorá zodpovedala štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 citovaného zákona. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2009 predstavovala priemerná hodnota RPMN pre spotrebiteľské úvery splatné od 5 do 10 rokov vo výške viac ako 6.500 Eur hodnotu 14,92 %, potom jej dvojnásobok 29,84 %, pričom vážený priemer priemerných hodnôt RPMN a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov zodpovedal hodnote 19,77 % a jej štvornásobok potom predstavoval 79,08 %. Porovnaním týchto hodnôt s výškou odplaty v úverovej zmluve (výška RPMN 19,02%), táto nepochybne neprekračovala odplatu v zmysle nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 238/2008 Z.z., teda nie je možné hovoriť o neprimeranosti takto dojednejanej odplaty. RPMN predstavuje celkové náklady úveru, ktoré v sebe okrem prvku úrokovej sadzby obsahujú i prvok ostatných súvisiacich nákladov, a preto jeho hodnota musí byť minimálne na úrovni hodnoty úrokovej sadzby, a nie na úrovni nižšej (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/191/2022).

14. Na vyššie uvedenom závere nič nemení ani tá skutočnosť, že žalobcovia v odvolaní súdu vytýkali, že „V zmluve absentuje výpočet RPMN, je uvedený iba všeobecný vzorec a pôvodná výška RPMN vo výške 19,02% je uvedená nesprávne.“ Podľa odvolacieho súdu citované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch neukladá veriteľovi ani povinnosť uviesť v zmluve vzorec na výpočet RPMN, ako je uvedený v prílohe č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. Vzorec sám o sebe nemá pre spotrebiteľa žiadnu výpovednú hodnotu. Tú má len konkrétny údaj o výške RPMN (v spojení s výškou úveru, úrokovou sadzbou, výškou požadovaných poplatkov, výškou a dátumami splátok). Správnosť v zmluve uvedenej konkrétnej RPMN ani priemernej RPMN súd prvej inštancie nespochybnil, keď v ods. 21 uviedol, že nie je dôvod na vyhlásenie predmetného úveru za bezúročný a bez poplatkov, čo je inak následkom absentujúcich alebo nesprávne uvedených údajov. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie takúto nesprávnosť údajov o RPMN úveru v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nezistil. Tento dôvod odvolania žalobcov je tak nedôvodný. Žalobcovia ďalej uviedli, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj - termín konečnej splatnosti úveru. Čo sa týka povinného údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 58/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 24.02.2010) v predmetnej zmluve je výslovne uvedený údaj „Konečná splatnosť Úveru: 15.02.2020“. Nemožno mať preto žiadne pochybnosti, že predmetná zmluva obligatórnu náležitosť údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahuje.

15. To, že súd nepostupoval podľa § 138 C.s.p., teda nevyzval žalobcov na späťvzatie žaloby, neznamená, že by nemohol žalobu zamietnuť. Vyzvať žalobcu na späťvzatie žaloby je možné len vtedy, ak zo skutočností tvrdených v žalobe je zjavné, že žaloba je zjavne nedôvodná. V tomto prípade žaloba nebola zjavne nedôvodná (ako vyplýva aj z vyššie uvedeného). Preto aj túto odvoláciu námietku žalobcov považoval odvolací súd za nedôvodnú.

16. Vyššie uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdiť. Odvolací súd poukazuje, že predmetom prieskumu odvolacieho súdu sa stali len tie konkrétne právne otázky, ktorých nesprávnosť žalobcovia v rámci podaného odvolania namietať, inými otázkami správnosti právneho posúdenia sa odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania nezaoberal a ani nemal možnosť zaoberať sa, pretože je v zmysle § 380 C.s.p. viazaný odvolacími dôvodmi (uznesenie NS SR sp.zn. 8Cdo/8/2020).

17. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 Civilného sporového poriadku v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 Civilného sporového poriadku. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 Civilného sporového poriadku, preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).